

Ontsporingen

Martin de Jong

Ontsporingen

2018
www.buisdorp.com
Een Buisdorps Boek

Eerder verschenen

Zoute griotten speciaal 2013

Tijd voor stampij 2013

De mooiste dag tot nu toe 2014

Literaire giller 2014

Sabbatical 2014

Duizend korte columns 2015

Berichten uit Buisdorp 2015

Radio Buisdorp 2015

Soep 2016

De mafste week tot nu toe 2016

Aan de hand en andere aandoeningen 2017

Schrijverij 2017

Aan m'n zolen en andere ongemakken 2018

In voorbereiding

Een soort ding

Romkom

Achter de muziek aan

Livia

Zie voor voorlopige voorpublicaties www.buisdorp.com

Copyright © 2018 Martin de Jong

Omslagillustratie © 2018 Irene Mulder / LGB produkties /
www.irenemulder.nl

Vormgeving binnenwerk Martin de Jong

Auteursfoto Esther Lammers

ISBN 9789463678339

NUR 303

Inhoud

Voorontsporing	7
Eerste ontsparing	13
Tweede ontsparing	24
Derde ontsparing	35
Vierde ontsparing	39
Vijfde ontsparing	51
Zesde ontsparing	61
Zevende ontsparing	73
Achtste ontsparing	94
Negende ontsparing	109
Tiende ontsparing	116
Elfde ontsparing	126
Twaalfde ontsparing	135
Dertiende ontsparing	145
Veertiende ontsparing	154

Voorontsporing

Op 7 februari van het jaar 2018 interviewde ik in de centrale vestiging van de Bibliotheek Den Haag aan het Spui professor doctor Maarten Hajer, net als ikzelf dus iemand die op het gebied van de wetenschap zijn mannetje staat, zij het dat ik persoonlijk meer een autodidact ben. (Een autodidact is iemand die door zelfstudie achter de betekenis van het woord autodidact komt.)

Na de succesvolle ondervraging fietste ik terug naar mijn woonomgeving in de wijk Loosduinen, vanwege de ingevalen duisternis deed ik dat met brandend voor- en achterlicht want ik blijf het liefst binnen de wettelijke perken.

Er zijn diverse routes om vanaf de Haagse binnenstad huiswaarts te gaan, ik koos er vanwege het geringe aantal stoplichten dat ik dan op mijn weg zou vinden een die over het Noordeinde voerde. Aan het begin daarvan (kan ook het einde zijn, ik let nooit op huisnummers) bevindt zich een paleis dat dan ook Paleis Noordeinde heet. Het verhaal gaat dat niemand minder dan de koning in dat paleis werkzaam is – mogelijk daarom wordt Paleis Noordeinde ook wel ‘werk-paleis’ genoemd. Het heeft hoe dan ook een balkonnale functie: op Prinsjesdag pleegt de koning vanaf het voorbalkon, samen met enkele familieleden die daar ook lol in hebben, enthousiast te zwaaien naar onderdanen die er door een hek van weerhouden worden de vorst en de zijnen te na te komen. Wel grijpen zij met vaak beide handen de kans aan volledig los te gaan op het gebied van terugzwaaien. Een dulle boel is dat dan, je weet niet wat je ziet.

Toen ik het Noordeinde naderde brandde er in het paleis geen licht – waarmee ik niet wil suggereren dat de koning op dat moment niet in werking was want hij schijnt overwegend in de buitendienst te opereren en dan kan het laat worden.

Anders dan op een Prinsjesdag was het voor het paleis een enorme teringzooi, zoals we dat in Den Haag bij voorkeur

noemen: de straat was ontdaan van de tegels en verkeerd in een zandbak. Waar ik trottoir gewend was had men een ijzeren noodvoorziening neergelegd, zodat voetgangers niet door het zand hoefden te sjokken. (Dat kan je aan de koning wel overlaten.)

Het viel niet mee om over de ijzeren platen te fietsen maar ik kreeg het bewonderenswaardig voor elkaar. In de buurt van het begin (of het einde) van het Noordeinde stond voor een etablissement een heer een sigaret te roken. Hij gebaarde dat ik moest afstappen. Waarom spoorde deze vogel mij daartoe aan? Hij had er een waarschuwendende bedoeling mee, zo bleek: even verderop was er een politiemacht op de been, bestaande uit twee geüniformeerde dienders, een van hen meende mij afgemeten te moeten toevoegen dat ik een bekeuring van hem zou ontvangen. Had ik dat bord *Fietsers afstappen* niet gezien?

Zou het wat uitgemaakt hebben als ik ontkend had? En bovendien was wat ik zei niet te controleren als niet door cameratoezicht vastgelegd was waar precies ter hoogte van het bord mijn blik verwijlde.

De agent wilde legitimatie zien. Ik overhandigde mijn rijbewijs en vroeg omdat ik daar benieuwd naar was wat zo'n bekeuring nou nog kostte.

Die kostte me 95 euro.

In de hoogste klas van de mavo kwam een politieagent voorlichting geven over zijn werkzaamheden. Ton van D. vroeg hem toen er gelegenheid tot het stellen van vragen was of agenten bij het uitdelen van een boete provisie kregen, wat tot hilariteit had geleid, zelfs de voorlichter had het als een uiting van humor opgevat.

Toch leek het me geen goed idee nu met diezelfde vraag mijn komische kant onder de aandacht te brengen.

Vroeger werd een bon handmatig uitgeschreven, tegenwoordig ging het elektronisch, zag ik. De agent zette er een bril voor op die een stevig montuur had. Het duurde en het duurde, toen ik daar een opmerking over maakte kreeg ik te horen dat het zo sneller ging dan als hij zou schrijven.

Het zou me niet verbazen als elektronisch sneller ging dan

schrijven omdat hij dat laatste niet zo goed kon, ook iets om maar beter niet ter sprake te brengen.

‘Zijn er al veel fietsers bekeurd?’ Een vraag die hij leek me wel kon hebben en waarmee ik oprechte belangstelling voor zijn beroep toonde, dat maakte hij waarschijnlijk niet elke dag mee.

‘Ongeveer een op de tien.’

Dan was het kassa. Zo vroeg in het jaar en het bonnenquotum al bijna gehaald. Hup, daar werd een jongedame die zich per scooter verplaatste door zijn collega aangehouden. Ze had geen idee waarom dat gebeurde. Het was ook raadselachtig want ze reed niet sneller dan stapvoets en zou naast de scooter lopend de hele breedte van de ijzeren plaat in beslag hebben genomen, daarmee de facto anderen als die haar wilden passeren en tegenliggers de doorgang belemmerend.

Nadat de administratie gedaan was kreeg ik mijn rijbewijs terug. Omdat ik eens meemaakte dat het in een broekzak kromtrok en uiteindelijk doormidden raakte, wat vervanging vergde, bewaar ik het in een plastic hoesje, tezamen met een papiertje waarop te lezen is dat ik op 7 augustus 2016 een hersenbloeding en drie epileptische aanvallen beleefde en op 11 augustus daaropvolgend nog een epileptische aanval, plus welke medicatie ik desbetreffend slik – maar als ik dat briefje hopen op clementie toonde had je kans dat ik wegens het slikken van Natriumvalproaat chrono 500 gelijkgesteld werd aan een fietsende dronkaard en dat dit eveneens bekeurenswaardig was en er nog een blaastest zou volgen, of een bloedproef.

‘Ik heb een boete gekregen, mag ik het laatste stuk over die platen fietsen?’ Ik vroeg het maar.

‘Meneer, wat denkt u zelf?’

Ik dacht zelf dat ik blij was dat ik onlangs ter vervanging van mijn niet meer te repareren achterlicht door de fietsenmaker een nieuw had laten aanbrengen.

Na negen dagen arriveerde per post de ‘verkeersboete beschikking’ (wat ik hier tussen aanhalingstekens schrijf opdat men niet het malle idee hebbe dat ik van verkeers-

boetebeschikking twee woorden maak). Het Centraal Justitieel Incassobureau van het Ministerie van Veiligheid en Justitie had er een flyer aan toegevoegd waarin gewag werd gemaakt van ‘De vernieuwde verkeersboete’ – alsof het ging om een stoommaaltijd bereid volgens geheel herziene receptuur.

Ik hoefde niet 95 euro te betalen maar slechts 64, een onverwachte financiële meevaller. Ik maakte het geld binnen de gestelde tijd zonder morren over omdat ik wist dat de overheid het goed kon gebruiken en het de samenleving als geheel ten goede kwam als het begrotingstekort omlaag ging.

In beroep gaan was ook mogelijk geweest, dat kon digitaal op ‘om.nl/verkeer’ of door middel van een ouderwetse (hand)geschreven brief aan ‘Parket CVOM, Afdeling Mulder’ – wat voor afdeling zou dat zijn, en wie was die Mulder? Zou die Mulder voor rede vatbaar zijn?

Een bijkomende reden om gewoon maar te betalen was dat ik geen zin had om me te verdiepen in de optie *vormfout* zoals die geruchtmakend gemaakt was in de zaak tegen een gevreesde seriemoordenaar die zijn gerechte straf ontliep omdat hij De Jongh heette en in de stukken De Jong genoemd werd.

Onder ‘Omschrijving overtreding’ stond: ‘Als (snor)-fietser bij het ontbreken (verpl.) (brom)fietspad niet de rijbaan gebruiken (bijv. rijden op trottoir, voetpad)’.

Wat is ‘gebruiken’? Dat woord/begrip bestaat niet. Maar ja, als er geen jurisprudentie over is moet je maar afwachten of de kantonrechter een precedent wil scheppen.

Al toen ik in bekeurde toestand de weg naar Loosduinen vervolgde schoot er een verhaaldeed wortel. Voor hetzelfde geld (en wel minder ook) was zo’n avontuur uit de hand gelopen, ofwel: ontspoord. Dat overkwam benedenbuurvrouw van om de hoek Linda bijna, zo vertelde zij mij daags nadien zonder dat ik ertussen kon komen.

Linda had in de Javastraat door wegwerkzaamheden gedrongen over het trottoir gefietst richting een onvermijdbare politiefuik. Ik onderga mijn aanhoudingen altijd boed-

dhistisch rustig, zij stelde zich uiterst assertief op omdat zij onderweg was naar een medische behandeling en niet te laat wilde komen (ook bij haar duurde en duurde het, de elektronische bekeuring). De betreffende agent maande haar tot inbinden, anders zou er nog een boete overheen komen, mevrouwetje ('mevrouwetje' is gepensioneerd).

Dit deed me denken aan wiskundeleraar Quap, een driftig opneukertje, die je bij wijze van strafwerk een wiskundige formule vijftig keer liet overschrijven en als je daar beleefd bezwaar tegen aantekende tot in de belendende lokalen hoorbaar briepte: *Vijftig keer? Honderd keer!* – en dan deed je er verstandig aan de zaak te laten rusten want als hij een bui had kon het tot tweehonderd keer worden opgehoogd. Zelf kreeg ik ook eens zo'n straf opgelegd en toen ging ik na de les vragen welke formule het ook alweer was die overgeschreven moest worden. Zijn hysterie was inmiddels zozeer afgenomen dat hij het strafwerk omzette in een mondelinge waarschuwing. Ach, het was wel een geschikte peer, behalve onder meer die keer dat hij met zijn gebries zestienjarige Olga Z. aan het huilen kreeg.

De dag na de aanhouding had ik in grote lijnen een tweede ontsporing bedacht (welke het was zeg ik niet, ook niet als ernaar gevraagd wordt) en omdat er zich nog een paar aandienenden besloot ik een bundel vol ontsporingen voorrang te geven boven de roman *Een soort ding* waar ik aan had willen beginnen. (Als het een beetje meezat zou ik met die bundel de 64 euro boete deels kunnen terugverdienen en anders kon ik het bedrag wellicht als beroepskosten fiscaal aftrekken.)

Van de weinige lezers van mijn werk zullen velen zich soms afvragen wat er van romanpersonages geworden is nadat hun verhaal te boek gesteld is. Bij wijze van uitzonderlijke handreiking aan die lezers heb ik een aantal van hen hiernavolgend weer aan bod laten komen en aan een ontsporing blootgesteld: Simon Dibs en Wieger Eldebroed (*Tijd voor stampij*), Jardina Bion, Evert Huis, meneer Mortifa en Kokya Kokx (*Zoute griotten speciaal* en *Soep*), Mark Tonneur (*Literaire giller* en *Sabbatical*), Arie Wietzen

(*Zoute griotten speciaal* en *Radio Buisdorp*), Roest Hamer (*Literaire giller*), Karel Boraal (*Berichten uit Buisdorp* en *Soep*) en Barend Staal (*Berichten uit Buisdorp*).

Ook met deze uitgave beoogt de schrijver voor een paar uur wat licht te laten schijnen in het uitzichtloze bestaan van de hardwerkende of werkonwillige lezer, ditmaal heeft hij bovendien een sociaalmaatschappelijk oogmerk. Hij hoopt dat het boek zal leiden tot een denkomslag bij politie en justitie en uiteindelijk het verleggen van hun prioriteiten.

In zijn optiek dient niet langer de focus te liggen op de vervolging van fatsoenlijke burgers die na afloop van een interview, min of meer nog *in the line of duty* dus, eens een keertje over een ijzeren plaat fietsen; nee, in een rechtsstaat hoort er grootscheeps jacht gemaakt te worden op de zware crimineel die in maart van het jaar 2018 (dat op die manier hard op weg was een rampjaar te worden) in een onbewaakt ogenblik de respectievelijk geel-paarse en zwarte stuntstep van Faye en Raven ontvreemde, ze hadden ze voor hun verjaardag gekregen. Is dat niet verschrikkelijk en veel erger?

Je bloeddruk is niet meer omlaag te krijgen als je bedenkt dat terwijl deze laffe diefstal in downtown Scheveningen plaatsvond er elders politieagenten met de blik en het verstand op nul bekeuringen stonden in te tikken. En het ergst van al is misschien nog wel dat je met een gestolen stuntstep straffeloos over een ijzeren plaat kunt scheuren omdat er op het bord *Fietsers afstappen* staat.

Eerste ontsporing

Jardina en Evert werkten als het even kon thuis. Zij verzorgde de pr en de marketing voor de Dorpsgehoorzaal en onderhield daarvoor contacten met artiesten (en hun managers) en de pers, en dat deed ze liever via Skype aan de keukentafel of op een terras dan in de doodse kantooruimte van het theater waar buiten het seizoen alleen de schoonmakers zich lieten zien. Evert werkte een reportage bij voorkeur weg van de redactie van het *Buisdorps Nieuwsblad* uit, daar heksenketelde het overdag en zelfs 's nachts. Bovendien had hij geen zitvles, dus liep hij keer op keer naar de automaat voor cappuccinosurrogaat en andere slappe aftreksels, of maakte met collega's tijdverdrijvende en arbeidsduurverkortende praatjes. In huiselijke kring was hij minder rusteloos en kon hij naar muziek luisteren als hij op de pc bezig was.

Samen thuis was bovendien gezellig, want zo'n huwelijk hadden ze.

Dan waren er aan thuiswerken gunstige secundaire arbeidsvoorwaarden verbonden, zoals de reiskostenvergoeding. Ze ontvingen allebei een onbelast bedrag voor het woon-werkverkeer, en dat was hoger als je thuiswerkte want hoe minder kilometers er gemaakt werden, hoe minder hun tweedehands Twingo het milieu belastte.

Uitslapen was niet zozeer een secundaire arbeidsvoorwaarde als wel een primaire meevaller. Maar sinds de geboorte van Jonathan, drie jaar geleden, was uitslapen niet meer aan de orde geweest. Gedurende Jonathans eerste levensjaar was nachtrust iets waar zijn ouders van droomden.

Het ventje ging naar de crèche en had daar veel plezier in de omgang met soortgenootjes die net als hij door een auto met chauffeur (m/v) naar hun overdagse verblijfplaats gebracht werden. Meestal was Evert die chauffeur (als hij gedoucht had was hij klaar voor actie, zij nam graag nog een

halfuurtje de tijd om wat hij noemde ‘raffinement in haar verschijning te leggen’), vandaag was Jardina het.

Evert had onredelijk vroeg een interview met Arie Wietzen, die om kwart voor negen al had willen afspreken in café Den Olden Buys. De bejaarde kleinkunstenaar was een bekende Buisdorpenaar en kon wegens die status eisen stellen, in tegenstelling tot een onbekende die de publiciteit zocht en zich onderdanig naar de interviewer voegde, zoals het hoorde.

Jardina gaf Evert een lift naar de Buisstraat. Ze was maar meteen achter het stuur gaan zitten want als zij chauffeerde moest de stoel een eindje naar voren en in de Buisstraat mocht er alleen geladen en gelost worden – tijdens de spits werd er al haathoudend getoeterd als je laadde of loste, laat staan als je tijdrovend met de stoel aan het hannesen was.

Na een mondzoen en een geeuw ging Evert het café binnen, Jardina zette met Jonathan in zijn stoeltje op de achterbank koers naar de crèche die twee straten verderop gevestigd was. Door het ridicule verkeerscirculatieplan dat een idee van burgemeester Noten geweest was betekende twee straten verderop als de stoplichten meezaten meer dan een kwartier omrijden.

Om het verkeer in vermeend goede banen te leiden waren er her en der veranderingen doorgevoerd waar je als weggebruiker op bedacht moest zijn. Een straat waarvan je dat niet wist bleek sinds de vorige keer dat je erdoorheen reed eenrichtingsverkeer te zijn geworden. Als je wel wist dat het eenrichtingsverkeer was omdat het dat al jaren was, kon het als een verrassing komen dat de rijrichting tegengesteld was geworden.

Het verkeerscirculatieplan was bedoeld om de luchtkwaliteit in de binnenstad te verbeteren – er waren mensen die stoflonden hadden opgelopen, dus er was wel wat voor het streven naar enige verbetering te zeggen geweest – maar doordat men sinds de implementatie van het plan om vanaf A bij B te komen via C en soms zelfs D en E moest rijden was ook de lucht buiten het centrum adembenemend vervuild geraakt. Geen wonder dus dat de vergoeding voor het

woon-werkverkeer omhoog ging als je thuiswerkte.

De stoplichten hadden niet meegezeten, het was tegen halftien toen Jardina Jonathan bij de crèche afleverde. Juf Anja nam hem hoestend in ontvangst. Waarom had ze niet even gewacht met Jonathan in ontvangst nemen en bij het hoesten een hand of liever nog een zakdoek voor haar mond gehouden?

Toen ze terugreed naar huis was de ochtendspits zo goed als voorbij – maar de stoplichten zaten nog altijd niet mee en in straten waar verkeersdrempels waren aangebracht en je niet harder mocht dan dertig schoot het ook niet op.

Evert had er een reportage over gemaakt, verkeersdrempels in relatie tot milieuverontreiniging. Als auto's constant vijftig reden werd het milieu minder belast dan wanneer er werd afgeremd voor een drempel en erna weer gas gegeven.

Veel bereikte je niet met zo'n reportage, behalve e-mails en online reacties van boze lezers die in een straat met verkeersdrempels woonden en die de veiligheid van hun kinderen belangrijker vonden dan het milieu, waar zij in veel gevallen hun reet aan afveegden.

Jardina had wel begrip voor dat standpunt – nog een paar jaar, dan ging Jonathan ook buitenspelen zonder dat zij er zicht op had. Niet iets waar zij zich op verheugde.

Nadat zij had afgeremd voor de zoveelste verkeersdrempel ging haar telefoon, ze stuurde de auto een parkeer-vak in.

‘Ha mam. Hoe bevalt het in Fuuss?’

‘We hebben een heerlijke vakantie, Jar. Als het droog is maken we wandelingen in de natuur en 's avonds zitten we te lezen. Je vader is verdiept in een roman van Mark Tonneur, dan heb je geen kind aan hem. Maar waar ik je voor bel: ik kreeg net een telefoontje van Azize. Toen ze bij opa binnenkwam zat hij in de traplift, die vast was komen te zitten. Wil jij even gaan kijken? Ze kan niet bij hem blijven want als ze hem gewassen heeft moet ze naar een afspraak. En hij kan nu niet naar boven dus er moet een monteur gebeld worden.’

‘O jeetje. Ik ga meteen langs, ik laat je nog wel weten hoe

het gegaan is.’

Opa, de vader van haar vader, woonde ‘nog thuis’ zoals dat heette – een uitdrukking die ook gebruikt werd voor een man van veertig die onder de pannen was bij zijn ouders, in afwachting van het moment dat die uit huis zouden gaan. Oma was vorig jaar overleden, ze waren meer dan een halve eeuw samen geweest en haar dood was hard bij hem aangekomen. Opa was niet meer de opa die Jardina zich herinnerde van nog maar een paar jaar geleden.

Lichamelijk krakkemikkigde hij, wat tot de aanleg van de traplift had geleid – gelukkig kon hij zich met een stok red- den en was er geen rollator of scootmobiel nodig om hem buitenshuis in beweging te krijgen en te houden. Ook kon hij met potten en pannen overweg en voor zichzelf een maaltijd bereiden.

Maar de geest begon zorgwekkende gaten te vertonen en met name Jardina’s moeder vreesde dat hij op een kwade dag het gas zou laten branden of andere levensbedreigende capriolen zou uithalen, een van de redenen om thuiszorg voor hem te regelen. En zo verscheen, als uit Aladins wonderlamp, onbetaalbare Azize, die elke dag een paar uur toezicht hield en hem waste – want reinheid had voor opa geen prioriteit meer. (Azize trok hem soms een onderbroek uit waar je volgens haar bouillon van kon trekken.)

Het was voor de rest maar hopen dat er zich geen calamiteiten voordeden.

Kloteverkeersdrempels!

Ze moest via een U-bocht de verkeersdrempelstraat waarin ze zich bevond verlaten om op een beter begaanbare weg te komen die richting opa’s huis voerde.

‘Hoi Azize.’

‘Ik heb hem de trap af geholpen, in de keuken maar gewassen en in zijn stoel bij het raam gezet,’ zei de hulp, die haar jas aanhad. ‘Ik ben met de bus gekomen en had gehoopt dat ik om halfelf klaar zou zijn maar het is al kwart voor elf. Kan jij me naar de gynaecoloog rijden?’

‘Ja, natuurlijk. Dag opa!’

‘Elly, lieverd!’

Elly was haar oma, Jardina leek op haar. Bijna negentig was opa, een kromgegroeid baasje, het leek wel of hij elke keer dat ze hem zag verder gekrompen was. Wat te doen? Eerst maar de traplift, die tot stilstand was gekomen – halverwege het parcours naar boven of beneden, uiteraard. Er was een sticker op geplakt met het telefoonnummer van de leverancier.

‘Kan ik nog even bellen?’

‘Is goed,’ zei Azize, die doordat ze haar tas van de grond pakte de indruk wekte dat allerminst goed te vinden.

‘Met Jardina Bion. Ik ben in het huis van mijn grootvader, die een traplift van u heeft.’

Ze noemde het adres, de dame van de klantenservice liet weten dat er, hoewel het bijzonder druk was, tussen twee en vier een monteur verwacht kon worden. Mooi.

Ze kon opa niet achterlaten, hij zou misschien in verwarring raken als hij naar boven wilde en de lift niet voor hem naar beneden kwam.

Opa mee naar huis nemen? En dan tegen tweeën met hem terugrijden vanwege de monteur? Voor de zekerheid al om halftwee? Doen maar.

Zowaar om twee minuten voor elf bereikten ze de ingang van het Academisch Ziekenhuis aan de Heelpragt. Missie geslaagd. Deze althans.

Ze lichtte haar moeder over de goede afloop in: de trapliftmonteur was geboekt en ze was met opa onderweg naar huis. Om miscommunicatie te voorkomen hield ze voor zich dat er een pitstop geweest was bij de gynaecoloog. Haar ouders en die van Evert (en wie niet) zagen uit naar uitbreiding van het nageslacht maar voorlopig zouden ze genoeg moeten nemen met Jonathan.

En weer heel Buisdorp door, van oost naar west, om te beginnen via via via in de richting van de Buisstraat – het zou mooi zijn als ze Evert onderweg kon oppikken (‘Daar ben ik weer!’) om met z’n drieën gaan lunchen. Of met z’n vieren, Arie Wietzen scheen gezellig te zijn. Maar eerst was daar het winkelcentrum en de telefoon die weer ging, de telefoon die ze op het dashboard had gelegd. Ernaar tasten

ging ten koste van de aandacht voor de weg.

Ze zag nog net op tijd dat de auto voor haar wegens het rode stoplicht tot stilstand was gekomen en trapte op de rem, gaf gelijktijdig een ruk aan het stuur. De voorligger werd daardoor niet geraakt, wel de auto die geparkeerd stond.

Sode sode sode!

‘Boem,’ zei opa vanaf de achterbank. Dat hij haar voor oma had aangezien was al een aanwijzing geweest dat hij vandaag niet op zijn best was.

Het licht was op groen gesprongen, de auto die zij niet aangereden had kwam op gang, de auto achter haar, die zowaar niet op de hare geknald was, reed om haar heen.

Ze stapte uit. De bumper was gedeukt geraakt maar dat was het ergste niet, daar was het tenslotte een bumper voor, het zou raar zijn als er niet af en toe een deuk in kwam. Dan had je net zo goed geen bumper kunnen hebben. Maar de deuk was veroorzaakt door contact met een geparkeerde auto, waarvan de achterbumper intact was gebleven, in tegenstelling tot het achterportier, dat geblesseerd was geraakt.

Wat te doen?

Ze haalde uit het dashboardkastje een notitieboekje waar nog genoeg velletjes in zaten voor een kettingbotsing en noteerde op een ervan haar contactgegevens voor de schadeafwikkeling en stopte het onder de ruitenwisser van de aangereden auto. Het was droog dus de inkt zou niet uitlopen.

Wat een dag, en het was nog ochtend.

Op weg maar weer, met extra aandacht voor de weg want een ongeluk zat niet alleen in een klein hoekje, een ongeluk placht ook in drieën te komen.

O ja. De telefoon was gegaan. Wiens of wier oproep had ze gemist? Nog altijd in de buurt van het winkelcentrum reed ze een parkeervak in en controleerde wie het geweest was.

Shit. De crèche.

‘Hallo, met Jardina Bion. Jullie hebben me net gebeld. Is er iets met Jonathan?’

‘Fijn dat je terugbelt. Nee hoor, met Jonathan is alles in orde. Juf Anja is griepiger geworden, ze heeft koorts en